Porsuğun
Doğum Günü
Saati
Çınar BİBER

Porsuğun Doğum Günü Saati

Çınar BİBER

Porsuk Barnaby, yaşlı meşe ağacının altındaki sıcacık yuvasında yaşardı. Hardal sarısı bir atkı takar, pirinç tokalı küçük kahverengi bir çanta taşırdı. Güneşli bir sabah arkadaşları ona doğum günü partisi düzenledi. Meşe palamutları, böğürtlenler ve kocaman bir ballı kek vardı. Barnaby içi sıcacık, mutlu hissetti.

Kekten sonra arkadaşları Barnaby'ye özel bir hediye verdi. Küçük altın anahtarlı, parlak pirinç bir saatti. "Şaşırtıcı anlarda çalar," dedi fare Mabel, yuvarlak gözlüklerini düzeltirken. "Ama her zaman tam doğru zamanda çalar." Barnaby saati dikkatle kurdu ve rafına koydu. Saat, minik bir kalp atışı gibi usulca tik tak ediyordu.

Barnaby yeni saatini çok sevdi. Akrebiyle yelkovanının dönüp duruşunu izledi. Ama hemen ertesi sabah saat yüksek sesle çınladı! Barnaby yerinden sıçradı. "Aman!" dedi. "Bu kimin için acaba?" Çan sesi küçük bir zile benziyordu. Ona uzun zamandır görmediği birini düşündürdü. "Mabel!" diye haykırdı. "Onu ziyaret etmeliyim!"

Barnaby hardal sarısı atkısını taktı ve çantasını hazırladı. Ormanın içinden geçip Mabel'in minicik evine koştu. Mabel, leylak rengi şalı ve dantel başlığıyla çok küçük bir fareydi. Kapıyı sıcak bir gülümsemeyle açtı. "Barnaby! Ne güzel bir sürpriz!" diye ciyakladı. Gözlüklerinin ardındaki parlak siyah gözleri ışıldadı.

Mabel minik fincanlarda böğürtlen çayı yaptı. Penceresinin yanında oturup eski maceraları konuştular. "Çançiçeği ormanında kaybolduğumuz günü hatırlıyor musun?" diye sordu Mabel. Barnaby kıkırdadı. "Sen çok cesurdun!" dedi. Güneş yükselene kadar hikâyeler anlatıp güldüler. Saatin ilk çalışı onu sevgili bir arkadaşına götürmüştü.

Barnaby eve dönerken saat yine çaldı. Ding-dong! "Şimdi kim?" diye merak etti. Yavaş hareket eden ama en tatlı kalbe sahip kaplumbağa Tobias'ı düşündü. "Onu çok uzun zamandır görmedim!" dedi Barnaby. Böylece patilerini gölete doğru çevirdi. Yol uzundu ama aldırmadı. Bilge yaşlı dostunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Tobias düz bir kayanın üstünde oturmuş, kubbeli kabuğunu güneşte ısıtıyordu. Küçük kırmızı bir papyon ve ipli okuma gözlüğü takıyordu. "Merhaba, Barnaby," dedi yavaşça. "Seni buraya ne getirdi?" Barnaby saati anlattı. Tobias kırışık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Zaman tuhaf bir şey," dedi. "Meşgulken hızlı geçer, ama iyilik yaparken yavaşlar."

Sessiz bir öğleden sonrayı paylaştılar. Tobias, Barnaby'ye kabuğundaki yosunlu lekeleri gösterdi ve çok eski günlerden hikâyeler anlattı. "Yavaş anlar en tatlısı olabilir," dedi Tobias. Barnaby başını salladı. Huzurlu ve mutlu hissetti. Saatin ikinci çalışı onu yumuşak kalpli bir arkadaşa götürmüştü. Eve yürürken ziyaret etmenin ne kadar güzel hissettirdiğini düşündü.

Ertesi gün saat üçüncü kez çaldı. Ding-ding-dong! Barnaby uzun uzun düşündü. "Pip!" diye hatırladı. Serçe Pip genç ve çevikti, hep oradan oraya kanat çırpardı. Barnaby onu ilkbahardan beri görmemişti. Çantasını kaptı ve çayıra koştu. Pip bir çit direğinde şarkı söylüyordu, mavi boyunbağı esintide dalgalanıyordu.

"Barnaby!" diye cıvıldadı Pip, tepesindeki tüy demeti zıplarken. "Beni ziyarete gelmişsin!" Pip güneş ve böğürtlenler hakkında neşeli bir şarkı söyledi. Barnaby ayağını yere vurup güldü. "Neşeli anlar hızlı geçer," dedi Pip, "ama kalbinde kalır." Gökyüzü pembeye dönene kadar çiçeklerin arasında kovalamaca oynadılar. Saatin üçüncü çalışı onu neşeli bir arkadaşa götürmüştü.

O akşam Barnaby ocağının başında oturup saatine baktı. Şaşırtıcı anlarda çalmıştı, ama her çalış ona unutulmuş bir arkadaşını hatırlatmıştı. Saatin yalnızca zamanla ilgili olmadığını fark etti. İyilikle ilgiliydi. "Zaman en iyi arkadaşlarla geçirildiğinde hissedilir," dedi usulca. Saat yavaşça tik tak etti, sanki onaylıyordu.

Ertesi sabah Barnaby'nin aklına bir fikir geldi. Çantasını ikramlarla ve davetiyelerle doldurdu. Mabel'i, Tobias'ı ve Pip'i ziyaret etti. "Yuvama partiye gelin!" dedi. "Hikâyeler ve şarkılar paylaşırız." Arkadaşları çok sevindi. Hepsi geleceklerine söz verdi. Saat yine çaldı, ama bu kez Barnaby gülümsedi. Ne yapacağını çok iyi biliyordu.

O öğleden sonra Barnaby'nin yuvası kahkahalarla doldu. Mabel böğürtlen çayı getirdi. Tobias yavaş, tatlı bir hikâye getirdi. Pip neşeli bir şarkı söyledi. Yıldızlar çıkana kadar konuşup oynadılar. Barnaby saatine baktı ve içi sıcacık oldu. "Arkadaşlarla geçen zaman en güzel zamandır," dedi. Herkes başını sallayıp sevinçle bağırdı.

O günden sonra Barnaby saatin çalmasını beklemedi. Arkadaşlarını sık sık ziyaret etti. Bazen onlar ona geldi. Nezaketi ve mutlu anları paylaştılar. Saat hâlâ şaşırtıcı anlarda çalıyordu, ama artık her anı değerli kılmak için mutlu bir hatırlatmaydı. Barnaby de bunu hep yaptı, bir gülümsemeyle ve sıcacık bir kalple.

Barnaby zamanın bir armağan olduğunu öğrendi. En iyi, değer verdiklerimizle anlamlı geçirildiğinde hissedilir. Bu yüzden zamanını Mabel, Tobias ve Pip'le paylaşmaya özen gösterdi. Onlar da kendi zamanlarını onunla paylaştı. Saat tik tak etmeye devam etti, ama Barnaby'nin kalbi doluydu. Dostluğun ve nezaketin her anı değerli kıldığını biliyordu.

Ve eğer bir gün yaşlı meşe ağacını ziyaret ederseniz, Barnaby'nin yuvasından hafif bir ding-dong duyabilirsiniz. Bu, porsuğun doğum günü saatidir ve herkese en güzel zamanın arkadaşlarla geçirilen zaman olduğunu hatırlatır. Öyleyse gidin ve değer verdiğiniz birini ziyaret edin. Bir gülümseme, bir hikâye ya da bir fincan çay paylaşın. Çünkü her an paylaşıldığında daha tatlıdır.